

Hồi 84

Biến Sinh Bất Trắc

Au Dương Siêu nhìn về phía có tiếng quát tháo kia, thấy một đạo nhân đang nhanh như chớp phi qua những tảng đá lởm chởm, xuyên qua bụi cây, rồi như một con chim đại bàng lướt tới.

Thì ra người đó là một đạo sĩ, tuổi đã ngoài bảy mươi, râu tóc bạc phơ, mặc áo bào theo hình bát quái, sau lưng đeo một thanh trường kiếm có tua vàng rất dài, hai mắt sáng như điện, mặt dài như ngựa, hồng hào bóng bẩy, đủ thấy công lực của y rất cao cường và tu luyện thâm niên rồi.

Lão đạo sĩ vừa mới tới nơi, hơn trăm đạo sĩ lưng đeo kiếm đang ẩn núp quanh đó đều hiện ra, và như nước thủy triều đổ tới thanh thế quả thực khinh người.

Âu Dương Siêu đoán chắc đạo sĩ này thể nào cũng là Bạch Hạc chân nhân.

Lúc ấy Bạch Hạc chân nhân đã nhẹ nhàng phi tới, đứng giữa hai đạo sĩ mặt rỗ và có hai bộ râu dê, thực là oai phong lẫm lẫm.

Đạo sĩ mặt rỗ tiến lên hai bước, rồi quay người lại vái chào và lớn tiếng nói:

- Thưa bǎm quan chủ, bọn bốn người này không chịu tuân dụ vào trong quan tỉnh tội, mà còn thách thức và mǎng chửi người, miệt thị bốn quan vô cùng. Xin quan chủ định đoạt cho.

Bạch Hạc quan chủ nghe nói tức giận khôn tả, liền đưa mắt nhìn bọn Âu Dương Siêu, rồi nói:

- Ta tưởng Âu Dương Siêu là người ba đầu sáu tay như thế nào, không ngờ lại là một thằng nhỏ chưa hết hơi sữa như thế này?

Thái độ của y rất ngông cuồng, lời nói lại rất kêu ngoạ, hiển nhiên không coi Âu Dương Siêu vào đâu hết.

Tuy tức giận khôn tả nhưng Âu Dương Siêu vẫn không dám khinh thường, chỉ ung dung hỏi lại Bạch Hạc quan chủ rằng:

- Quan chủ chấp chưởng đạo giáo, sao vừa trông thấy mặt đã mǎng chửi người như thế? Không sợ mất thanh danh của quan chủ hay sao? Người tu hành bao giờ cũng thành tâm quả dục mà?

Tuy Bạch Hạc quan chủ mặt đỏ bừng, nhưng y vẫn vội đáp:

- Táo gan thực? Người dám dạy bảo cả bốn quan chủ phải không? Sao người không dám vào trong quan tỉnh tội, nói rõ nguyên nhân đã phá hủy phong thủy của bốn sơn? Như vậy đủ thấy người kiêu ngoạ như thế nào?

Sở dĩ Âu Dương Siêu chịu nhịn như vậy, chỉ vì Tử Tu mà nên. Chàng sợ sau này mình không có mặt tại đây, chúng sẽ đào mồ quật xác ông ta lên. Vì thế chàng mới hết sức nhẫn nại như vậy Tuy Bạch Hạc quan chủ quát mắng liên tiếp, mà chẳng vẫn dịu giọng đáp:

- Quả thực tại hạ có việc bận phải vội đi ngay.

Bạch Hạc quan chủ vội hỏi tiếp:

- Người có việc gì?

Âu Dương Siêu không do dự gì cả vội đáp:

- Từ nay đến Tết Trùng Dương không đầy một tháng, tại hạ đã trót hẹn ước với người ở Trần Kiếm đầm trên núi Hoàng Sơn. Đồng thời cũng phải làm chứng cho việc Quy Vân Kiếm Phổ của quý giáo nữa.

Chàng tưởng lời lẽ ấy có thể làm cho Bạch Hạc quan chủ nguôi cơn giận. Ngờ đâu đối phương nghe xong lại ngừng mặt lên trời cười ha hả một hồi rồi mới nói tiếp:

- Tiểu bối cũng nói khéo thực. Đại hội Trùng Cửu đã đổi ngày từ lâu rồi, người lại dám ở trước mặt quan chủ nói dối để định đánh lừa? Người giáo hoạt thực.

Âu Dương Siêu ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi lại:

- Đã thay đổi ngày giờ rồi ư? Họ đổi ra ngày nào thế? Sao tại hạ không hay biết gì cả?

- Phải! Tại sao người không biết? Có phải là người đã tự để lộ sự dối trá của người rồi không? Ngày hôm nay nếu người qua được quan ải này của bốn quan chủ, thì người mới có đủ tư cách đi phó hội. Bằng không, hừ hừ!

Nói xong, y có vẻ làm bộ làm phách vô cùng.

Âu Dương Siêu thấy vậy, biết nếu mình cứ nhẫn nại như thế này mãi thì không ăn thua gì đâu, liền trợn ngược đôi lông mày lên, vận sức vào hai tay để đề phòng, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Nếu quan chủ cứ nhất định đòi so tài như thế, thì xin quan chủ hãy giở kiếm ra đi.

Bạch Hạc quan chủ vẫn cười như điên khùng lớn tiếng đáp:

- Đã mấy chục năm nay đạo gia chưa hề động tới thanh kiếm Thanh vân đeo ở trên lưng này. Ngày hôm nay không thể vì người mà phá giới được, vậy người cứ việc giở khí giới ra đi, bốn quan chỉ sử dụng tay không cũng đủ đối phó với người rồi!

Nói xong, y giơ song chưởng lên, thái độ càng ngông cuồng thêm.

Âu Dương Siêu thấy thế, không sao nén được lửa giận, liền giơ chưởng lên tấn công, mồm thì quát lớn:

- Người thật ngông cuồng quá lắm!

Chưởng phong của chàng mạnh và nhanh không thể tưởng tượng được. Bạch Hạc quan chủ thấy thế vẫn lớn tiếng nói:

- Thế thức của người cũng khá đẹp mắt đấy? Nhưng công lực... ủa!

Y có ngờ đâu công lực của Âu Dương Siêu đã luyện tới mức cao siêu không thể tưởng tượng được. Vì vậy y giơ tay áo lên rồi nhẹ nhàng nhảy sang bên năm thước để tránh né, và còn định ra tay phản công. Ngờ đâu, tay áo của y không sao hóa giải nổi được kinh phong

của chàng, nên y hãi sợ thâm mồm thét lớn một tiếng, vội nhún chân nhảy thêm cái nữa ra ngoài xa hơn trượng.

Tuy đã tránh được thế chưởng ấy của đối phương nhưng y đã cuống quýt cả chân tay lên rồi.

Ma Gia Song Chu thấy vậy đều vỗ tay cười và nói:

- Đã biết thân chưa, đạo sĩ già kia? Rõ thật không biết xấu hổ.

Chỉ vì khinh địch, Bạch Hạc quan chủ suýt bị chưởng lực của Âu Dương Siêu đánh cho té ngã. Y hổ thẹn vô cùng, liền sầm nét mặt lại, giận dữ quát tháo:

- Tiểu tốt táo gan thật. Bốn quan chủ nửa đời người chưa hề gặp địch thủ. Đây là người tự mang lấy cái chết vào người. Vậy đừng có trách ai nữa nhé?

Nói xong, y múa chưởng xông lên, đẩy ra một luồng chưởng lực rất mạnh và người cũng nhảy xô tới theo.

Âu Dương Siêu không dám trì hoãn và cũng biết đối phương không phải là tay tầm thường nên chàng cũng giở hết công lực ra đối phó.

Cao thủ đấu với nhau có khác, thế thức nào cũng nhanh và mạnh như điện chớp.

Ma Chưởng Châu cùng Song Chu ba người, với bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan đều tụ khí ghênh thần nhìn, mắt không hề chớp, đủ thấy người nào người ấy coi trọng trận đấu của hai người như thế nào?

Đột nhiên Bạch Hạc quan chủ cười nhạt, nhảy ra ngoài xa hơn trượng, đứng lấy tấn và lớn tiếng hỏi:

- Tiểu bối kia, người có dám thi thố nội lực với bốn quan chủ không?

Y đoán chắc võ công của Âu Dương Siêu tuy cao siêu, nhưng chàng ít tuổi như thế, dù sao nội lực cũng không thể nào bằng mình được. Nên y mới thách thức đấu nội lực như vậy.

Đấu được vài hiệp, Âu Dương Siêu đã biết rõ thưởng thức và công lực của lão đạo sĩ này như thế nào rồi, nên khi nào chàng chịu để cho đối phương khinh thị, nhất là chàng đã tự tin sẽ có cách để thắng trận. Hơn nữa, đấu như thế này ít nguy hiểm hơn và cũng tránh được sự chết cho nên chàng tán thành ngay, vội đáp:

- Nếu quan chủ thấy có hứng thú như thế, tại hạ xin hầu tiếp luôn.

Bạch Hạc quan chủ thay đổi sắc mặt, không còn kiêu ngạo như trước nữa, phát hai tay áo một cái, người đã phi lên cao hơn trượng, mồm thì thét lớn:

- Nếu vậy người có chết cũng không thể oán ai được nữa.

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như thế liền tức cười và bụng bảo dạ rằng:

- Lời này với quan chủ không có thù oán gì hết, nếu quan chủ cứ bắt ép như vậy hoài, chả lẽ Âu Dương Siêu này lại chịu hèn kém hay sao? Nhưng tiếc thay, nếu đấu suông như thế này thì không được hứng thú cho lắm. Vậy ta nên đánh cuộc vật gì thì trận đấu của chúng ta sẽ có hứng thú hơn.

Bạch Hạc quan chủ quay người lại hỏi:

- Theo ý người, thì người muốn đánh cuộc cái gì?

- Nếu quan chủ thắng được tại hạ, tại hạ xin vui lòng quật mồ đào xác lên, và còn trong quan thỉnh tội, tùy ý quan chủ muốn xử trí như thế nào cũng cam tâm.

Bạch Hạc quan chủ suy nghĩ giây lát và đáp:

- Đây là tình nguyện đấy nhé. Không còn trách cứ vào đâu nữa.

Âu Dương Siêu thủng thảng hỏi lại:

- Thế nếu quan chủ thua thì sao?

Tức giận khôn tả, Bạch Hạc quan chủ sầm nét mặt lại, đáp:

- Người đừng có nằm mơ mà mong thắng được nổi bển quan chủ.

- Điều này không thể nói trước được. Lão quan chủ cứ cho biết trước đi, để sau này khỏi phải cãi vả.

Bạch Hạc quan chủ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nếu bển quan chủ mà thất thủ, không những sẽ để yên cho người đi và còn tình nguyện trong ba năm đầu, sớm tối thấp nhang tụng kinh ở trước ngôi mộ. Ngoài ra lại còn ra lệnh cho bển quan, từ giờ trở đi, năm nào cũng vậy, xuân thu nhị tế, đời đời bất tuyệt.

Âu Dương Siêu nghe nói cả mừng, liền cúi đầu vái chào và lớn tiếng nói tiếp:

- Đa tạ quan chủ. Tại hạ xin thay mặt người chết mà cảm ơn quan chủ đã có lòng chiếu cố cho như thế.

Bạch Hạc quan chủ ngăn người ra giây lát, rồi giận dữ đáp:

- Tiểu bối! Người tưởng người thế nào cũng sẽ đắc thắng mười mười hay sao?

Lời nói ấy không những làm cho Ma Gia Song Chu phì cười, mà các đạo sĩ cũng không sao nhịn được và cũng bật cười theo.

Âu Dương Siêu không tức giận, không ra tay vội, trái lại còn hỏi thêm một câu.

- Đạo trưởng là chủ một đạo quan và cũng là một võ lâm tiền bối. Không biết lời nói của đạo trưởng có đi đôi với việc làm hay không?

Thấy Âu Dương Siêu nói như thế, Bạch Hạc quan chủ càng tức giận thêm, vội đáp:

- Nếu người thắng nổi bển quan chủ, tất nhiên bển quan phải làm theo lời nói. Chỉ e sự mong muốn của người quá cao, mà tình mạng của người lại mỏng như giấy, người không đủ sức chống đỡ thôi. Lúc ấy, người đừng có trách bển quan chủ nữa.

- Nếu vậy tại hạ xin lãnh giáo mấy thế tuyệt học của quan chủ.

Nói xong, chàng lẳng lẳng vận sức vào hai tay bề ngoài vẫn làm ra vẻ ung dung mỉm cười đứng yên để chờ đợi đối phương tấn công trước Bạch Hạc quan chủ tự tin mình đã có sáu mươi năm đạo hạnh, thì Âu Dương Siêu so sánh sao nổi được với mình?

Tuy vậy, y vẫn tránh sự tối kỵ của võ gia, mà vội bình tâm tĩnh khí dồn sức vào hai cánh tay rồi lớn tiếng nói:

- Cẩn thận đấy nhé?

Âu Dương Siêu cũng lớn tiếng đáp:

- Mời quan chủ ra đi.

Chàng vừa nói dứt, đã thấy cát bụi bay mù mù, một luồng gió mạnh lấn át tới rồi.

Thì ra Bạch Hạc quan chủ đã lẳng lẳng giơ song chưởng lên đẩy một thế lực mạnh sang. Nhưng Âu Dương Siêu có phải là kẻ tầm thường đâu, chàng cũng quát lớn:

- Hay lắm!

Chàng liền thâm tả chưởng, giơ cánh tay phải ra khê đẩy chéo về phía trước, một nửa dùng để giữ vững sức lực, một nửa dùng để tấn công địch thật là tinh diệu tuyệt luân, lợi hại vô cùng.

Sau một tiếng kêu bùng, chưởng lực của hai người đã va chạm nhau, liền có một luồng cuồng phong nổi lên trên cao chừng trăm trượng, thật là kinh người.

Mọi người đưa mắt nhìn, thấy Âu Dương Siêu vẫn đứng yên ở chỗ cũ, vững chãi như một khối núi vậy.

Bạch Hạc quan chủ hai chân vẫn đứng ở chỗ cũ nhưng người y thì lão đảo một hồi mới đứng yên được. Y cảm thấy sức mạnh của y như gặp phải một luồng kinh lực vô hình mạnh kỳ lạ. Khi hai luồng sức đánh vào nhau như bị keo dính chặt, muốn thâm lại cũng không được.

Đó là tượng trưng của công lực sai biệt nhau nên chân lực của y mới bị ngoại lực hấp dẫn mà vận dụng thất linh như thế.

Vì vậy, y tỏ vẻ nghi ngờ, rồi ngẩng mặt lên trời cười mấy tiếng để giấu giếm sự không yên kia, còn mồm thì lớn tiếng nói:

- Hôm nay lão phu mới sáng mắt ra, quả thật khá lắm?

Sự thật Âu Dương Siêu mới dùng có năm thành chân lực thôi. Lúc nãy chàng nghe thấy Bạch Hạc quan chủ đang dùng câu lão phu như thế đủ thấy lúc đầu đối phương chỉ vì sự nhất thời tức tối, hay là đã bị Linh Chân Tử, của nhóm Thanh Thành Tam Tử xúi bẩy mà nên. Bởi thế, chàng mới đoán chắc lão đạo sĩ này không phải là người gian ác như mình đã tưởng tượng. Như vậy hà tất mình phải phá hủy nửa đời khổ tu và một đời thanh danh của đối phương làm chi.

Nghĩ tới đó, chàng cũng phải bật cười và nói tiếp:.

- Lão quan chủ quá khen ngợi đấy thôi. Câu chuyện của chúng ta nên chấm dứt ở đây nhé?

Bạch Hạc quan chủ nghe chàng nói cũng phải ngạc nhiên, trong lòng suy nghĩ thầm, rồi đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh một lượt, mặt liền biến sắc và đáp:

- Tình thế này phải phân biệt cao thấp mới có thể giải quyết được. Chưởng thứ nhất coi như là... là huê nhé?

Thì ra lão đạo sĩ trông thấy Ma Chưởng Châu mồm tím tím cười và thấy Ma Gia Song Chu bủ mồm bủ môi có vẻ khinh thị, y quay đầu lại nhìn bọn đạo sĩ của bốn quan biết, không thể nào là nhất thời đầu xà đuôi chuột mà rút lui ngay như vậy được, nên y nghiêng răng mím môi, định giở hết hơi sức ra đấu tiếp.

Sao Âu Dương Siêu lại không biết ý nghĩa của lão đạo sĩ?

Chàng liền mỉm cười nói tiếp:

- Giữa chúng ta không có một chút thù hằn gì với nhau, vậy hà tất...

Không ngờ Bạch Hạc quan chủ đã quyết định rồi y vội xua tay đáp:

- Bây giờ tiểu thí chủ có nói cũng vô ích. Hãy coi chưởng của bản đạo đây.

Y vừa nói dứt lời, chưởng của y đã tấn công tới ngay. Thế chưởng này y đã dùng toàn lực ra thi thố, nên kinh phong kêu veo veo.

Âu Dương Siêu thấy vậy liền thét lớn:

- Hay lắm!

Chàng vội giơ chưởng lên chống đỡ.

Sau một tiếng kêu hự và một tiếng kêu bùng tiếp theo đó lại có tiếng vang ở bốn xung quanh vọng tới kêu vo vo hoài.

Chưởng lực của hai người vừa đụng nhau xong, cả hai cùng lui về phía sau ba bước.

Bạch Hạc quan chủ mặt biến sắc, tuy đã gượng nín hơi mím môi, nhiếp thần điều tức, nhưng vẫn còn thở hổn ha hổn hển.

Âu Dương Siêu tuy bị đẩy lui ba bước, nhưng chàng tự biết mình có lòng thương kẻ địch và ra tay cũng chân chừ nên mới bị đẩy lui như thế, nhưng công lực không những không hề suy yếu chút nào, mà trái lại chàng còn chắc chắn thể nào cũng sẽ thắng được đối phương.

Bạch Hạc quan chủ không ngờ mình đã giở hết hơi sức ra tấn công như vậy mà hình như kẻ địch vẫn chưa dùng toàn lực để đối phó lại.

Còn bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan lại không hiểu rõ nội tình, cứ tưởng là quan chủ của mình ngang tài với Âu Dương Siêu, nếu nói về kinh nghiệm thì Âu Dương Siêu hãy còn ít tuổi như thế, dù có giỏi đến đâu cũng không thể nào cầm cự được lâu với quan chủ của mình. Nên chúng cứ yên chí phen này thể nào quan chủ của mình cũng sẽ thắng trận. Vì vậy tất cả đều vỗ tay khen ngợi kêu như sấm động, và còn xen lẫn tiếng hoan hô, nhất thời chấn động cả một góc trời.

Ma Chưởng Châu với Ma Gia Song Chu đứng cạnh đó không biết rõ thật hư, thấy các đạo sĩ vỗ tay khen ngợi quan chủ của chúng như vậy, ba nàng đều lo âu, đưa mắt nhìn Âu Dương Siêu.

Ma Chưởng Châu còn nháy tới trước mặt chàng khẽ hỏi:

- Tiểu sư thúc có việc gì không? Liệu phen này có bị mất sĩ diện với họ không?

Nàng vừa hỏi vừa lộ vẻ lo âu, nước mắt đã chảy quanh.

Âu Dương Siêu thấy vậy khẽ vỗ vào vai nàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Cô bé này ngốc thật. Cứ yên tâm, sư thúc không bị thua họ đâu.

Chưởng Châu cảm thấy vỗ vai của chàng rất thân thiết, nên nàng cũng được an ủi vô cùng.

Tuy rằng sự yêu đương của đôi nam nữ ấy khác nhau, nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy dễ dãi, sung sướng không sao mô tả được hình như nàng đã mất một vật gì quý báu mà bây giờ lại lấy lại được.

Nàng cau mày lại khẽ hỏi rằng:

- Tiểu sư thúc không nói dối đấy chứ?

Âu Dương Siêu mỉm cười đáp:

- Ngốc thật, chuyện này có phải là chuyện trẻ con đâu. Có khi nào tiểu sư thúc lại đem tính mạng ra mà nói dối như vậy. Thôi, cô bé hãy lui sang một bên đi. Lão đạo sĩ đã xông tới tấn công rồi kia?

Lúc ấy Bạch Hạc quan chủ lại lớn tiếng nói tiếp:

- Đối với công lực của tiểu thí chủ, bản đạo đã chịu phục rồi, nhưng trận đấu vẫn chưa phân cao thấp, không thể ngưng tay ngay được.

Y từ tự xưng là bốn quan chủ giáng xuống lão phu bây giờ lại từ lão phu giáng xuống bản đạo, đủ thấy y đã khiếp sợ Âu Dương Siêu như thế nào?

Thấy lão đạo sĩ nói như thế, Âu Dương Siêu nghĩ thầm:

“Ai bảo người tự mang cái nhục vào thân, phải chờ đến lúc bị thua rồi mới chịu giải quyết câu chuyện?”

Nghĩ tới đó, chàng mỉm cười đáp:

- Đạo trưởng cứ quá khiêm tốn đấy thôi. Nói về nghiên cứu võ công, đáng lẽ chỉ đấu qua loa cho biết nhau thì thôi, nên tại hạ cũng không muốn đấu tiếp nữa, và xin cáo từ ngay đây. Sau này, nếu có dịp may nào, tại hạ sẽ xin lãnh giáo lại đạo trưởng sau.

Bạch Hạc quan chủ cau mày lại suy nghĩ. Tuy vẫn còn do dự, chưa quả quyết hẳn, nhưng y cũng muốn nhân dịp này kết thúc trận đấu.

Ngờ đâu bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan không biết sống chết là gì hết, thấy vậy lại kêu la om sòm:

- Xin quan chủ đừng có buông tha tiểu tử này.

- Không nên... để cho tiểu tử này coi thường Bạch Hạc quan... Rồi thế nào y cũng đi khắp giang hồ khoe khoang là đã thắng chúng ta.

- Quan chủ giữ y lại...

Âu Dương Siêu nghe thấy chúng nói như thế chỉ cười khì thôi.

Còn Bạch Hạc quan chủ, thấy chúng nói như vậy, tỏ vẻ do dự chẳng lẽ lại để cho Âu Dương Siêu đi một cách bình tĩnh như thế? Lúc này y đã trở nên thế cười trên mình hổ. Vì vậy y vội quát bảo bọn đạo sĩ hãy im mồm, rồi nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Tiểu thí chủ xem đây. Việc này không thể trách cứ được bản đạo nữa.

Âu Dương Siêu thấy Bạch Hạc quan chủ nói như vậy, cười khinh và đáp:

- Đạo trưởng là chủ của đại quan này, và cũng là người bề trên của đạo giáo, không ngờ đạo trưởng vẫn chưa thoát được chữ hèn. Tại hạ rất lấy làm hoài nghi, hì hì...

Bạch Hạc quan chủ hổ thẹn đến mặt đỏ bừng quát lớn:

- Bản đạo đã quyết định rồi. Tiểu thí chủ hãy chờ thế công này của bản đạo đi.

Nói xong, y đã giơ song chưởng lên tấn công luôn, mạnh không thể tưởng tượng được. Âu Dương Siêu thấy thế cũng phải hoảng kinh, vội vận hết công lực vào hai cánh tay giơ lên chống đỡ mồm thì lớn tiếng nói:

- Sao chưa chi đạo trưởng đã ra tay tấn công ngay như thế!

Vì trong lòng hơi tức giận, vô hình chung chàng đã sử dụng đến bảy thành chân lực, nên thế phản công này của chàng mạnh hơn hai thế trước nhiều. Bùng, sau một tiếng nổ thật lớn, bóng người bắn tung lên. Thì ra Bạch Hạc quan chủ đã bị Âu Dương Siêu đánh bắn lên trên cao ba trượng và rớt thẳng xuống đồng đá lởm chởm.

Vì nhất thời lỡ tay mà Âu Dương Siêu đã dùng sức quá mạnh nên chàng vừa trông thấy đối phương bị bắn tung lên như thế, cũng phải thất kinh liền la lên:

- Ối chà! Nguy tai!

Lúc ấy bọn đạo sĩ chưa trông thấy rõ, và cũng không hiểu tại sao vị quan chủ của mình lại bị đánh bắn tung lên như thế, nên tất cả đều kinh hoảng quát tháo như sấm động:

- Ối chà!

Trong khi bọn đạo sĩ la lên thì Âu Dương Siêu cũng đã tung mình nhảy lên như một con chim ưng nhảy về phía Bạch Hạc quan chủ đang bị bắn tung lên và giơ tay ra chụp luôn.

Bạch Hạc quan chủ thấy mình sắp rớt xuống đồng đá lởm chởm và sắc bén như những lưỡi kiếm, thì đồng thời y lại nghe thấy Âu Dương Siêu quát lớn:

- Lên!

Thì ra chàng đã chụp cổ áo của lão đạo sĩ, rồi cả hai cùng bay chéo ra ngoài xa ba trượng, cho tới khi hết đà mới từ từ rớt xuống mặt đất.

Chàng ra tay cứu lão đạo sĩ vừa nhanh vừa kinh hiểm, khiến mọi người đều kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Ma Gia Song Chu đồng thanh kêu la và Ma Chưởng Châu thì trái tim như bật ra khỏi lồng ngực, mồm cũng thất thanh la lên:

- Tiểu sư thúc!

Bọn đạo sĩ của Bạch Hạc quan lại đồng thanh kêu la lần nữa:

- Ối chà!

Thì ra, vì động tác của Âu Dương Siêu quá nhanh lại thêm kinh phong của chàng lôi cuốn cát bụi bay lên như một luồng gió lốc, nên bọn đạo sĩ không sao trông thấy rõ, lại tưởng là cả hai người cùng bị bắn lên như vậy.

Bạch Hạc quan chủ thở hồng hộc, sắc mặt nhợt nhạt, hai mắt tỏ vẻ cảm động, và khẽ nói:

- Đa tạ thiếu hiệp!

Âu Dương Siêu cũng khẽ đáp:

- Đạo trưởng quá khen ngợi đấy thôi!

Thấy hai người không việc gì, bọn đạo sĩ mới chạy cả lại.

Bạch Hạc quan chủ liền giơ tay lên, phát một cái mà bảo bọn đạo sĩ kia rằng:

- Các người mau tránh ra, và mau về đạo quan ngay.

Nói xong, y cũng không nói năng gì thêm với Âu Dương Siêu, chỉ phe phẩy tay áo rồi thẳng lên trên đỉnh núi, nhưng thân pháp của y đã thấy chậm hơn lúc xuống núi nhiều.

-- o O o --